

ОТКРАДНАТИЯТЪ МАРКО

Тази сутринь Савата бѣше сърдитъ. Дѣлкаше една клечка и мълчеше. Коста, Асенъ и Диньо, изправени насреща му, гледаха уплашено. И Гуджо бѣше отпусналъ опашка.

— Слушайте, момчета, — обади се най-сетне Савата. — То не 'е ни за хвалба, ни за веселба, туй дето ще ви кажа, ама нали сме дружина — трѣбва да го знаете. Само — да си стискате зжбитъ, ревъ да нѣма! Че, иначе, тозчасъ ви оставямъ! Марко пропадна. Откраднали сж го.

— Бре-ей! — извикаха Коста и Асенъ и се опулиха.

— Хи-и! — хлъцна Диньо и изкри-ви уста за плачъ.

Гуджо изскимтъ и съвсемъ залепи опашката си до корема.